

ikke Andet end paaffjønnes, at Regjeringen ikke har paataget sig at afgjøre en Sag administrativt, som med god Grund maa antages at høre ind under Lovgivningsmagten, og i nærværende Tilfælde kan jeg ogsaa, efter at have undersøgt Spørgsmaalet — vel ikke saa omhyggeligt, som Regjeringen har gjort det, men jeg har dog høvt min Opmærksomhed rettet paa dette Forhold — ikke se Andet, end at, som vor Lovgivning er affattet, vilde det neppe have været rigtig, om man ved kongelig Resolution havde afgjort Sagen uden Rigsdagens Medvirkning. Hvad iøvrigt de Bemærkninger angaar, som vi hørte fra min ærede Kollega fra Kjøbenhavn (Carstensen), skulde jeg ikke ved dem have fundet mig opfordret til nogen særlig Bemærkning, dersom han første Gang havde udtalt sig saaledes, som han udtalte sig anden Gang; men i de Ytringer, vi hørte fra ham første Gang, forekommer det mig, at der laa en Anskuelse, som maatte ikke er saa ualmindelig og som kan synes ret naturlig, men som jeg tror ikke har Hjemmel i Virkeligheden, den nemlig, at Forretningsforbedlingen lader sig gennemføre paa en saadan Maade, at alle de forskjellige Forretninger, som kunne bringes ind under et vist fælles Begreb, lade sig samle paa een Haand. Det falder meget naturligt for en søfarende Mand at tro, at alle Bestemmelser og Regler, Søfartsforholdene vedrørende, paa naturlig, hensigtsmæssig Maade lade sig henlægge under eet Ministerium. Jeg vil i Forbigaaende sige, at, hvis saa var, tror jeg ikke, det var rigtig at henlægge dem under Marineministeriet, selv om man altid gik ud fra, at det var en Søofficer, der stod i Spidsen for det. Dette er jo forøvrigt ingenlunde altid givet hos os; selv i England er det jo velbekendt, at det ingenlunde altid, men tværtimod sjældent er en Søofficer, der er den første Admiralitetslord, men der findes ganske vist der et helt Kollegium, om jeg saa maa sige, den første Admiralitetslord har et Kollegium af Søofficerer at støtte sig til. I England vilde man imidlertid meget frabede sig, at alle Sager angaaende Handelsmarinen blev henlagt under, hvad vi kalde Marineministeriet. Jeg tror altsaa, at det er en naturlig Mening, men ikke en Mening, der holder Stik, at det gaar an at samle hele Administrationen vedkommende en saadan enkelt Næringsgren under eet Ministerium. Der er ved saadanne Forhold, hvad enten vi tage Søfartsforholdene eller andre Næringsgrenene, forskellige Synspunkter, som fra Statens Standpunkt ganske naturligt sende sig, om end naturligvis alle de Love, som udkomme fra de forskellige Ministerier, maa efterkommes af den Mand, der driver Næringen; for ham er det ligegyldigt, om Loven udkommer gennem Justitsministeriet eller Indenrigsministeriet, det har ingen Indflydelse paa hans Betragtning af Sagen; men fra Statens Standpunkt er der en meget naturlig Forgrening til forskellige Sider. Den Kommission,

som man sigter til, er, — tør jeg holde mig forvisset om — ikke den Kommission, som er nedsat af Indenrigsministeriet, men den Kommission, hvoraf f. Ex. min ærede Sidemand (Alders) er Medlem, hvilken blev nedsat af Justitsministeriet til Udarbejdelsen af en Sø- og Handelsret, og det ærede Medlem vil vist erkende, at vi vilde komme i Strid med Praxis over hele Verden, dersom vi vilde mene, at Udarbejdelsen af en egentlig Særet fortrinsvis skulde ledes af andre end dem, der nærmest repræsenterer det retlige Element i Statsforvaltningen. Saaledes vil der fra forskellige Sider møde uoverstigelige Vanskeligheder, saa snart man opstiller de Forbringere, som jeg veed Mange finde naturlige, at Alt vedkommende een Forretning skal samles under eet Ministerium. Jeg skal paa ingen Maade modsig, hvad det ærede Medlem sagde, at den enkelte Minister med Hensyn til de Sager, der høre under hans Administrationsgren, ofte mere end tilbørligt savner og kan trænge til Bistand fra Sagkyndige; kun er der ingen Grund til at antage, at en Justitsminister eller Indenrigsminister ikke lige saavel kunde faae Oplysninger fra de Korporationer, Selskaber osv., som det ærede Medlem nævnte, som Marineministeren; i den Henseende har den ene Minister ligesaa megen Adgang til at konferere med Sagkyndige som den anden; jeg tror ikke, at der er nogen Forskjel, men vi komme ogsaa her tilbage til, at Ministerierne med Hensyn til Antallet af Departementschefsposterne ere utilstrækkeligt betjente.

W. Petersen: Ligesom den første ærede Taler og de andre Talere skal ogsaa jeg ønske, at denne Sag maa gaa let og hurtigt gennem Thingene. Naar jeg har begjæret Ordet, er det egentlig for at nedlægge en lille Protest mod den ærede første Talers Skildring af Forholdene i Danmark. Jeg er aldeles enig i, at man skal tage Forholdene med Hensyn til vore usødygtige Skibe under Overveelse og give Lovbestemmelser for at sikke mod Misbrug. Men naar den ærede Taler i sin Motivering sammenstillede Danmarks Forhold med de engelske Forhold og kun mente, at det lille Land naturligvis ikke kunde pålægge saamange Mennesker som det større, maa jeg der nedlægge en bestemt Protest. Det er min fulde Overbevisning, at Skibshederne i Danmark ere en meget hæderlig Stand, som holde Skibene i Orden, sødygtige, og jeg tror derfor ikke, at man i Almindelighed kan sige, at der egentlig trænges saa haardt i den Retning.

Carstensen: Jeg beklager meget, at jeg i den sidste ærede Talers Foredrag synes at spore, at jeg atter har sagt Noget, som er blevet misforstaaet. Min Hensigt har aldrig været at kaste nogen som helst Skygge paa den danske Skibshederstand, og jeg er sikker paa, at, naar det ærede Medlem gennemlæser mit Foredrag i Li-